

početí se stavbou, pro kterou pozemek se vyvlastňuje. Ani z toho však neplyne, že předpisem tím byla stanovena také lhůta pro podání žádosti pro zrušení vyvlastňovacího nálezu, nedodržel-li vyvlastnitel lhůtu, která mu byla stanovena pro započetí se stavbou podle § 8 zák. č. 20/20. Neboť kdyby byl zákon chtěl stanovit lhůtu i pro podání žádosti podle tohoto ustanovení, nebyl by mluvil jen o lhůtě podle § 5 odst. 6, nýbrž byl by se zmínil také o lhůtě k žádosti za zrušení vyvlastnění podle § 8 odst. 1 zák. č. 20/20 a sotva by byl v tomto případě lhůtu onu stanovil na 4 neděle od vypršení lhůty stanovené k započetí s pracemi, když je jasno, že ona 4nedělní lhůta sotva by měla pro vyvlastnění nějaký význam, ježto skoro ve všech případech uplynula dříve, než zákon č. 45/22 nabyl účinnosti. Nelze tudíž bez výslovného ustanovení zákona preklusivní lhůtu k podání žádosti za zrušení vyvlastňovacího nálezu podle zák. č. 45/22 vztahovati také na žádosti podle § 8 odst. 1 zák. č. 20/20.

Není tedy správným ani náhled stížnosti, že neexistuje nárok na zrušení vyvlastňovacího nálezu, ani náhled její, že nárok ten uhasl uplynutím domnělé preklusivní lhůty k uplatnění jeho určené. Z důvodů těch bylo stížnost zamítnouti.

Č. 9240.

Živnostenské právo: Je označení »tkalcovna« s hlediska § 44 živn. řádu »přiměřené« pro provozovnu tkalcovskou malého rozsahu?

(Nález ze dne 4. května 1931 č. 17.515/30.)

V ě c: Václav N. v T. proti zemskému úřadu v Praze o vnější označení živnostenské provozovny.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Výměrem z 22. října 1928 nevzala osp v N. na vědomí oznámení st-lovo, že bude dílnu v domě čp. . . ., kdež provozuje živnost tkalcovskou, zevně označovati nápisem »Náchodská tkalcovna, Václav N.«. Ve výměru tom byl projeven názor, že označení »tkalcovna« lze připustiti pouze pro závody toho druhu provozované po továrensku, nikoli však pro závody menší, provozující výrobu domácími tkalci nebo v dílnách malého rozsahu, pro něž je vhodným označením »tkalcovství«. Ježto st-1 provozuje živnost v malém rozsahu, je vhodným označením pro jeho živnost »tkalcovství«, na kteroužto živnost zní jeho živn. list. Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno z důvodu výměru v odpor vzatého.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Podle § 44 živn. ř. jsou živnostníci povinni své provozovny přiměřeným způsobem zevně označiti. Aby označení mohlo býti pokládáno za »přiměřené«, vyžaduje se, aby svým obsahem bylo ve shodě se skutečným stavem dotyčné živnosti. K tomu je potřeba, aby správně udávalo kategorii živnosti, aby tedy nevyvolávalo nesprávné, skutečnosti neodpovídající představy o podstatě živnosti.

Mezi stranami není sporu o tom, že označení nebylo by lze pokládati za přiměřené po rozumu § 44 tenkrát, kdyby živnost, která se neprovozuje po továrensku, byla označována jako živnost po továrensku provozovaná. Rovněž je mimo spor, že st-l neprovozuje tkalcovství po továrensku. Na sporu je jedině, je-li označení »tkalcovna« vhodným označením po rozumu § 44 výlučně pro provozovny, v nichž se vyrábějí tkaniny po továrensku, nikoli však pro závody provozované v rozsahu malém.

Pojem »tkalcovny« není v žádné zákonné normě vymezen. V obyčejném slova smyslu znamená tkalcovna dílnu tkalcovskou, sál, v němž se tká, podnik tkalcovský, a to bez rozdílu rozsahu, v jakém se podnik provozuje. Tkalcovna je tedy označením jak pro ruční, tak pro továrenskou výrobu tkanin a nelze gramaticky pojem »tkalcovna« vyložit jako výlučné označení pro podnik po továrensku provozovaný. Na základě gramatického výkladu nemohl tedy žal. úřad dospěti k opačnému úsudku a z toho je nutno souditi, že pro jeho rozhodnutí směrodatnými byly úvahy jiné, snad zřetel na ustálenou zvyklost v odborných kruzích. Ale pak bylo povinností žal. úřadu, aby svoje stanovisko uvedením důvodů, jež ho vedly k jeho úsudku, blíže precisoval, a to tím spíše, že st-l ve svém rekursu podobnou usanci výslovně popíral. Není-li v nař. rozhodnutí uvedeno, jakým myšlenkovým postupem a na jakém podkladě dospěl žal. úřad k závěru, že označení »tkalcovna« není vhodným označením pro podnik st-lův, pak je rozhodnutí to stíženo podstatnou vadou řízení.

Č. 9241.

Pozemková reforma. — Vodní právo: Stpú není příslušný rozhodovati otázku, zda stát — přejímaje podle § 1 přídel. zák. mlýnský náhon do svého vlastnictví — převzal tím také břemena, zapsaná ve vodní knize, zejména povinnost, udržovati náhon a jez.

(Nález ze dne 4. května 1931 č. 20.160/30.)

Věc: Dr. Ladislav S. ve V. proti státnímu pozemkovému úřadu o převzetí vodního díla.

Výrok: Stížnost na výměr ze 3. září 1930 se odmítá jako nepřípustná. Rozhodnutí z 29. července 1930 se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. výměr z 29. července 1930 zní takto: »Stpú nepřejímá s mlýnským náhonem pp. č. kat. k. ú. K. a pp. č. kat. k. ú. M. povinnosti zapsané ve vodní knize, a ponechává dosavadním oprávněncům, aby o dalším jich plnění dohodli se přímo s vlastníkem velkostatku K. Důvody: Dotyčná břemena (udržování břehů, jezu atd.) zapsána jsou sice ve vodní knize, nikoli však v knihách pozemkových nebo deskách zemských. Poznamenati dlužno, že vodní kniha zřízená dle ustanovení § 100 zák. z 28. srpna 1870 č. 65 z. z. mor. slouží pouze za evidenční pomůcku úřadu, tak že zápisem do ní se vodní práva nezřizují. Stpú není tedy ve smyslu § 29 náhr. zák. povinen převzít tyto povinnosti ze zákona, neboť nejedná se o reální služebnosti knihovně